

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 42. Excommunicatio Julii, Osii, & aliorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

tempeſtas excitata eſt. Hos, etiamſi eſſent innoxii, omnibus tamen bonis horro-
 ri eſſe oporteret, quod intolerabili ſua
 Dignitatis cupiditate, & inſana ſuperbia
 inconfutilem Chriſti veſtem, quæ eſt Eccle-
 ſia, dilacerent. Propter ipſos coacti ſu-
 mus populorum cuſtodiam dimittere, &
 Evangelii prædicationem; longiſſimam
 profectionem Senes, & infirma valetudi-
 ne ſuſcepimus, non nulli etiam ex noſtris
 in via ægroti remanſerunt; propter ipſos
 vehicula publica deteruntur. Querulan-
 tur populi, & omnium Provinciæ fratres
 anxie exſpectant, quis tandem malo-
 rum exitus futurus ſit. Poſtquam igitur
 per plures dies Oſium, & Protogenem ro-
 gavimus, ut eos expellerent, conditionem
 obtulimus, ut ruruſus quinque Epiſcopi, ſu-
 perſtites, unus enim eorum morte ſublatus,
 qui in Mareotidem delegati fuerant, illuc
 mitterentur; profitebatur etiam nos ul-
 tra non audiendos, niſi accuſationes per
 illam miſſionem veræ eſſe probarentur, ſed
 acceptare noluerunt, imo, ſchiſmaticos
 nos vocitantes, ſeditionem populi in civi-
 tate in nos commoverunt.

§. XLII.

Excommunicatio Julii, Oſii, &
 aliorum.

Cum ergo, hæc ita eſſe, videremus, quis-
 que

Sæculum IV. *que nostrum ad sua redire statuit, prius*
A. C. 347. *tamen Sardica ad vos scribere, ut, que*
acta fuerint, & iudicium nostrum sciretis. Forte Sardicæ hanc epistolam scripserant, quam tamen ante fugam suam Philippopolim publicæ lucis non fecerunt. Sed quidquid sit, ita dictum ipsorum iudicium sic habet: *Nos, octoginta Episcopi, notum vobis hisce facimus, ne quis vestrum decipi se patiatur, & cum Osio, Protogene, Marcello, Athanasio, Asclepa, Paulo, Julio, aut quocunque alio, quos Ecclesia damnavit, & rejecit, aut cum adhaerentibus illis communicet; itaque nunquam ad eos scribatis, aut epistolas accipiatis; his subjungunt Gaudentium Naissensem, & Maximinum Trevirenses, atque ita, ut sequitur, sententiæ suæ rationem reddunt; Julium Papam, ut Auctorem mali damnant, utpote qui primus cum Athanasio, & reliquis damnatis communicasset. Ob eandem causam Osius condemnant, præterea, quod quemdam Marcum persecutus sit, & pessimos aliquos Episcopos, quos nominatim referunt, defenderit atque calumniarum istarum fundamentum nos latet. Maximini culpa est, quod Episcopos, quos in Galliam miserant, recipere noluerit, (nempe Delegatos Concilii Antiocheni anno 342.) quod primus cum Paulo Constantinopolitano communicaverit, ejus revocandi auctor fuerit, &*
 cædium

Sup. §. 23.

cædium inde secularum. Protogenem Sæculum IV.
 se ipsum damnasse, ajunt, quod sæpius A. C. 347.
 Marcelli condemnationi subscripserit;
 Gaudentium Prædecessoris sui Cyriaci
 vestigiis neutiquam institisse, qui reorum
 condemnationi subscripserat, eumque
 Pauli causam defendere non erubuisse.

*Quia autem, inquiunt: illi, qui cum
 Ofio sunt, fidei Catholicæ perniciem in-
 ferre voluerunt, & Marcelli hæresin in-
 ducere, coacti sumus fidei Confessionem in
 lucem edere, cui ut subscribatis, sicut et-
 iam Decretis nostris, quamprimum litte-
 ras nostras acceperitis, rogamus. Ponunt
 deinde Confessionem fidei, in qua nihil
 notari meretur, præterquam studiosa vo-
 cis consubstantialis omisso. Hanc epi-
 stolam septuaginta tres Episcopi signa-
 runt, quorum præcipui sunt Stephanus
 Antiochenus, qui ponitur primus, Me-
 nophantes Ephesinus, Acacius Cæsarien-
 sis in Palæstina, Theodorus Heracleensis,
 Quintinus Gazensis, Marcus Arethusa-
 nus, Dion, seu potius Dianeus Cæsa-
 riensis in Cappadocia, Basilius Ancyra-
 nus, Eudemon Tanicus, & Callinicus Pel-
 lusinus, ambo Meletiani, famosus Ischy-
 ras ex Mareotide, Narcissus Irenipolita-
 nus, Euty chius Philippopolitanus, & Va-
 lens Mursensis. Eadem epistola etiam inter
 alios ad Donatum, Episcopum schisma-
 ticum*

*Ap. Hilar.
 de Synod.
 p. 336.*

*Ap. Athan.
 2. apol. p.
 789.*

Sæculum IV. A. C. 347. ticum Carthaginensem, directa est, quo ad Arianorum partes traheretur. Hoc autem non obstante Donatistæ in Doctrina, quod Verbum esset consubstantiale a Catholica Veritate non discesserunt. Nisi quod hæc epistola ipsis ostentationis occasio fuerit, dum eam Concilii Sardicenis Synodalem esse, seque cum Orientalibus in S. Communione vivere jactarent. In dubium revocari non potest, hanc æquivocationem postmodum vero Concilio nocuisse; qui horum Canonum auctoritatem, præsertim circa appellationem ad Sedem Romanam, respuebant, fuisse Conciliabulum Arianorum dicebant, qui pro Canonum Sardicensium valore stabant, eos Concilio Nicæno tribuebant, cujus Sardicense appendix fuisset. Tandem Concilium Sardicense non nihil de sua auctoritate amisit, propter ab-
Aug. epist. 44. n. 6. ad Eleus. solutionem Marcelli Ancyрани, cujus fama circa Doctrinam in integrum restituta non est; ipse S. Athanasius, cum in ejus sermonibus nova quædam deprehendisset, quæ Photino errandi occasionem præbuisent, ab ejus Communione recessit; narrat S. Epiphanius, se quadam die ex S. Athanasio quæsisisse, quid de Marcelli Doctrina sentiret, & respondisse modico risu, a pravitate non multum ab-
v. Conc. Carth. IX. an. 419. fuisse.
Hilar. frag. p. 413.
Epiph. hæc. 72. n. 4.

Post

Post hæc Concilia aliquamdiu Orientium, & Occidentalium mentes erant
 divisæ; iidem Communione limites fuerunt, qui & Imperiorum, nempe mons Tis-
 suquis medius inter Thraciam, & Illyri-
 cum situs. Ab hoc monte, qui versus
 Orientem habitabant, quamvis diversa
 crederent, in Sacris communicabant, ci-
 tra autem versus Occidentem nemo hæ-
 reticis communicabat, pura ab omni labe
 erat Ecclesia, Doctrinam, a Patribus ac-
 ceptam, sine litibus, & jurgiis servans.
 Verum quidem, quod Auxentius Medio-
 lanensis, Ursacius, & Valens, Arianorum
 pravitatem omnibus viribus propagare
 adlaboraverint, at SS. Pontifex, & alii
 Episcopi viriliter resistebant. In Orien-
 te major circa Doctrinam fidei confusio
 dominabatur. In finitibus de voce consub-
 stantialis jurgiis aures offendebantur;
 multi nudam vocem oderant, nec alia ex
 causa, quam quod puderet, a principio
 rejectam, admittere. Alii consuetudine
 disputandi in naturam transeunte, opi-
 nionem, quam semel apprehendissent,
 deponendi facultatem amiserant. Alii
 damnata altercandi libidine, in nimiam
 facilitatem delapsi, illud sibi credendum
 eligebant, ad quod aliorum auctoritate,
 vel amicitia trahebantur. Alii tandem
 contempto jurgandi pruritu in bona pa-
 ce fidem Nicænam sequebantur, horum-

Sæculum IV.
A. C. 347.

Socr. II.

c. 20.

Sozom. III.

c. 13.

que

Sæculum IV. que major erat numerus, præsertim Mo-
A. C. 347. nachorum, quorum vitæ Sanctitas paula-
 tim ex tenebris emicabat. (*)

§. XLIII.

Arianorum Crudelitas.

*Athan. ad
 solit. p. 820.* Eusebianis, a Concilio Sardicensi damna-
 tis, crevit furor. Clerici Andri-
 politani per urbem suam transeuntibus
 communicare noluerunt, quod fugitivos,
 & reos æstimarent; illi de ignominia
 apud

(*) Hier zeigt unser Uebersetzer seine Ehrliche-
 keit. Er hat eine Anmerkung hergestickt, welche
 also lautet: Diesen Ruhm haben die Mönche,
 wenn er ihnen ja jemals beygelegt werden
 können, in den folgenden Zeiten nicht erhalten,
 da aus den Nestorianischen und Eutychemianis-
 schen Streitigkeiten zu ersehen, wie gottlos,
 und grausam sie sich dabey verhalten, und bey
 den Empörungen solche Dienst geleistet, die
 ihren Namen auf ewig stinkend gemacht.
 Ey ja! auf ewig. Erstlich hat unser Uebersetzer
 nicht so viel Billigkeit, daß er Mönche und zusam-
 men gelaufenes Gesindel unterscheiden wollte. Und
 wenn auch gottlose Mönche zur Zeit Nestorii, und
 Eutychemis gelebet haben, so thut doch dieses denen
 frommen Mönchen derselben, und der nachfolgen-
 den Zeiten eben so wenig, als es ehrlichen und red-
 lichen Protestantischen Scribenten schaden kann, daß
 dieser Uebersetzer den unauflöschlichen Schandfleck
 eines Betrügers sich selbst zugezogen hat.